

***Když člověk kameny nalámat nemůže,
Barabák určitě tu skálu přemůže.***

***Pod zemí žije a lidem pomáhá,
občas to musí být veliká námaha.***

10.

Barabák

Když si Mína toho dne hrála sama na pískovišti na jejich zahrádce, nic se jí nedařilo. Zkoušela si postavit z písku veliký dům, ale když už byl skoro hotový, spadl a mohla začít znova. Mína byla velice mrzutá a stavění domu jí už nebavilo. Tak si začala z písku vybírat takové větší kaménky a chtěla si z nich sestavit sluníčko, které se usmívá na celý svět. Dala ty kaménky hezky do kolečka a z dalších udělala paprsky a potom udělala sluníčku oči a nosánek a nakonec chtěla udělat sluníčku smějící se pusinku. Ale co to? Ať se snažila jak chtěla, sluníčko se nesmálo ale mračilo. Zkusila to znova a zase to bylo stejné. Sluníčko se ne a ne smát, bylo zrovna tak mrzuté jako Mína.

Mína se vztekala ale nebyl jí to nic platné. Nakonec ty kaménky sesbírala a začala je házet do křoví. Ale co když tam je někdo schovaný a já mu hodím kámen rovnou na hlavu, myslela si. Tak ať, je to naše zahrada a nikdo tam nemá co hledat. No ale co když tam mají ptáčci svoje hnízdo a mlád'átka, tak to teda mají smůlu, já mám dneska moc špatnou náladu a vůbec mě to nezajímá.

Když se Mína chystala hodit ten poslední kamínek do křoví, najednou zaslechla nějaký šramot. Přestala házet a dívala se, co se to v tom křoví hýbe. Najednou z něj vylezl nějaký tuze starý pán a smutně se na Mínu díval. Já se jmenuji Barabák a přišel jsem si s tebou povídat Míno.

Já vás ale vůbec neznám a co vůbec děláte na naší zahrádce pane? Já žiji pod zemí a starám se o všechny kameny a také pomáhám lidem.

Jak můžete pomáhat lidem, když jste někde dole pod zemí a nikdo vás nevidí povídá Mína.

Já jim pomáhám lámat skály aby z těch kamenů mohli udělat kostky a dělat hezké chodníky, po kterých pak můžou lidé chodit. Také když lidé stavějí novou silnici a mají v cestě nějakou skálu, tak jim pomáhám vyvrtat do té skály velikou díru aby mohli udělat tunel. Také když stavějí Metro, které je celé pod zemí a často mají v cestě velikou a tvrdou skálu, tak jim pomáhám, protože by to bez mé pomoci měli moc a moc těžké.

Už za starých a dávných časů jsem lidem pomáhal, když stavěli ty veliké hrady a potřebovali na ně hodně kamenů. Lámat kámen je tuze těžká práce a lidé byli rádi, že já, Barabák jsem jim vždy přišel na pomoc. Jak vidíš, kameny jsou pro lidi velice užitečné. Kdysi za dávných časů, žila v jedné zemi velice zlá královna. Jmenovala se Jeduna, neměla ráda ani lidi ani děti a byla krutá i ke zvířátkům. Měla ráda jenom a jenom sama sebe. Stále se prohlížela v zrcadle a každý jí musel říkat že je mladá a krásná. Nebyla to ale žádná pravda, královna už nebyla ani mladá ani krásná, byla jenom moc pyšná a zlá. Když jednou jela v kočáře zpátky na hrad, kočár musel zastavit, protože po té cestě hnal pastevec svoje ovečky domů.

Pastevec Jan nebyl bohatý, měl jenom to stádečko ovcí, malou chaloupku a dcerku Marušku, které říkal Zvonečku, protože když se Maruška smála, zněl její smích jako zvoneček. Pastevec Jan si bral Marušku sebou na pastvu a pak tam spolu seděli na louce

a on jí vyprávěl všechno co znal o přírodě, o stromech o květinách a o zvířátkách. Ovečky se pásly samy a hlídal je ovčácký pes Baryk.

Když musel kočár s královnou Jedunou zastavit a čekat, až pastevec Jan ty svoje ovečky odežene z cesty, rozčílila se Jeduna převelice a začala na pastevece Jana ukrutně křičet, co že si to vlastně dovoluje bránit královně v cestě na hrad. Pastevec Jan se chtěl královně omluvit ale Maruška se tatínka zeptala, proč je tatínku ta stará paní tak ošklivá a křičí na nás?

A to neměla Maruška říkat, královna se rozčílila ještě více, protože to si nikdo k ní ještě nedovolil, říkat jí že je stará a ošklivá a poručila svým vojákům aby všechny ovce rozehnali po okolí a pastevece Jana i s malou Maruškou odvezli k ní na hrad a zavřeli je do vězení. Vězení na hradě bylo úplně dole v podzemí, kde byla tma a veliká zima. Pastevec Jan držel Marušku v náručí aby nezmrzla a zahříval jí svým tělem ale stejně tam Maruška nastydla, dostala teplotu a málem tam zemřela.

Pastevec Jan byl velice nešťastný a nechápal, jak může být královna tak krutá a nechat takovou malou holčičku ve vězení. Ještě tu noc zlou královnou proklel, chtěl aby byla krutě potrestána za všechno co zlého v životě udělala. A opravdu, ráno našli dvořané královnu mrtvou, její zlé srdce samou zlostí puklo a říkalo se, že její srdce zkamenělo a je uprostřed té největší skály a že nebude mít nikdy klid, dokud nebude zlá královna Jeduna konat lidem dobré skutky.

Jana i s Maruškou propustili z vězení a on honem pospíchal domů, kde uložil Marušku do postýlky, uvařil jí čaj z léčivých bylinek a se psem Barykem šli hledat své ztracené ovečky. Když je všechny našli a vrátili se s ovečkami domů, Maruška se cítila o mnoho lépe a Jan našel v její ruce takový hezký modrý kamínek.

A od té doby se královna Jeduna snaží pomáhat lidem a každému podle toho kdy se narodil, určila jeden kamínek který ho ochrání před nebezpečím a před nemocemi. Když ho ten člověk nosí u sebe, dodává mu kamínek sílu a chrání ho aby nebyl nemocný.

Barabák přestal vyprávět tu smutnou historku, sáhl si do kapsy, vyndal malý zelený kamínek a podal ho Míně. Tak tento kamínek je ten pravý pro tebe Míno. Měj ho při sobě a když ho budeš držet v dlani, tak ti dodá sílu a ochrání tě před nemocí. Mína Barabákovi poděkovala, prohlédla si ten hezký zelený kamínek, pak si ho dala do kapsičky a ten laskavý dědeček pomalu odešel a zmizel zase ve křoví. Když Mína doma ukázala kamínek mamince, tak ta jí pochválila a řekla, že je to krásný kamínek a že se jí také líbí.